

ਫੈਕਟਰੀ। ਦਰਅਸਲ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ, ਕੀ ਅਹਾਤਾ ਫੈਕਟਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਅਠਾਰਾਂ ਫੁੱਲ ਟਾਈਮ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਵੀਹ ਲੋਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਕਣਾ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਥੋਕ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਦਿਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ 19 ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਦੁਆਰਾ 57 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੋਈ ਫੈਕਟਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਗਮ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ , ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਨਮੈਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸਟਾਫ ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਸਟਾਫ 'ਕਰਮਚਾਰੀ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਟਾਫ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਾਈਨ ਸਟਾਫ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਲਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ , ਜੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਧਾਰਾ 2(9)(i) ਵਿੱਚ 'ਕਰਮਚਾਰੀ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ

ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬੰਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, 'ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ'। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਫੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਸਥਾਪਨਾ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਐਕਟ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਸੀ।

ਕੇਸ ਹੁਣ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.---ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨਿਅਸ)

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਡਾਕ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਮ.ਐਸ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਥ੍ਰਿਫਟ ਐਂਡ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ---ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਡਾਕ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਮ.ਐਸ. ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਥ੍ਰਿਫਟ ਅਤੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਕਾਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ---

ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1279.

ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XXV) ਐਸ. 55- ਕੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV) ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੰਬਿਤ ਹਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦਾ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 55 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਧਾਰਾ 55 ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ, ਇਹ ਸੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਜਾਂ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਨਾ ਗਏ ਹੋਣ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, 20 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਐਚ. ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਸਤ ਦੇਵ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਆਰ. ਸੱਚਰ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਆਰਡਰ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਡਾਕ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਮ.ਐਸ ਕੇ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਥੀਫਟ ਐਂਡ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਰੋਹਤਕ ਦੁਆਰਾ 20 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ (ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ') ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਸਮਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ-ਧਾਰਕ (ਸ਼ੇਅਰ ਹੋਲਡਰ) ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਐਕਟ (1955 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. XIV) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, *ਜਲੰਧਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1)* ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ (1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਨੰ. XXV) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 55 ਅਤੇ 56 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਜੋ 1955 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ 6 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 86 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1955 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. XIV ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਦਰਭ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ

ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੰਬਿਤ ਹਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ (ਸਬਮਿਸ਼ਨ) ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 55 ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ-55. (1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-

(ਏ) * * * * *

(ਬੀ) * * * * *

(ਸੀ) * * * * *

(ਡੀ) * * * * *

ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

* * * * *

* * * * *

ਹੁਣ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਦੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਲ ਜੋ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨੇ

ਗਏ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ" ਸ਼ਬਦ "ਸੂਟ" ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਰੰਗ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਾਲੀ (ਫੋਟ ਹਾਟਰਡ) ਦਲੀਲ ਇਹ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 55 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਏਂਟਰਟੇਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਕੀਲ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਦਾ ਕਾਇਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੰਨ ਕੇ, ਬਿਨਾਂ ਪਕੜ ਦੇ, ਇਸ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ "ਮਨੋਰੰਜਨ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਦੇਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਨਿਮਰ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਹੋਵੇਗਾ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਫਾਇਲ 'ਤੇ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ" ਜਾਂ "ਫਾਇਲ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ", ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ "ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ" ਹੈ ਜਾਂ "ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ"। *ਸਮਿਥੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਨੈਸ਼ਨਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਆਫ ਆਪਰੇਟਿਵ ਪਲਾਸਟਰਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2)* ਵਿੱਚ, "ਇੱਕ ਐਕਸ਼ਨਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ "ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ *ਬੀਡਲਿੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ. ਗੋਲ (3)*, ਅਤੇ *ਹੇਨਸਾਲ ਬਨਾਮ ਪੋਰਟਰ (4)* ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖੋ।

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਜਾਂ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੈਨ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਐਲ.ਜੇ., ਨੇ *ਸਮਿਥੀਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਸਮਝ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵੰਡਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਧਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 55 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 56 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਅਣਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕੈਨਵੈਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵਧੇਰੇ ਮਦਦਗਾਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 86, ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ 1955 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. XIV ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਲੰਬਿਤ ਹਵਾਲਾ, ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 55 ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 55 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਐਕਟ ਵਰਗੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ) ਵਰਗੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5(ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੇਸਾਇਟੀ ਦੇ ਫਿਡੈਲਿਟੀ ਬਾਂਡ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 4 ਦਾ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੀਡੈਲਿਟੀ ਬਾਂਡ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਫੀਡੈਲਿਟੀ ਬਾਂਡ ਰਿਜ਼ਰਵ ਫੰਡ ਨੂੰ ਫਿਡੈਲਿਟੀ ਬਾਂਡ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਕਮਾਈ ਦੇ 24 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਜਬ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੱਚਰ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਜਿਰਾਹ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਲਈ *ਪੇਟਲਾਦ ਟਰਕੀ ਰੈਂਡ ਡਾਈ ਵਰਕਸ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਡਾਇਜ਼ ਐਂਡ ਕੈਮੀਕਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ, ਆਦਿ (5)* ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟਾਂ, ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵ ਫੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਭਾਵੇਂ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੇਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਸੇਸਾਈਟੀ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਐੱਮ.ਆਰ. ਮੇਹਰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਬੰਬੇ, ਆਦਿ (6), ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਨਿਰਭਰਤਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮੰਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀ.594.. ਤੇ, ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸੈਲੀਸਿਟਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(j) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ

ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰਿਤ ਨਿਰੀਖਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂੰਜੀ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੂੰਜੀ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਧਾਰ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਹੋਜ਼ ਵਰਗੇ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਕੈਸਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਡੀ.ਐਨ. ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਪੀ.ਆਰ. ਮੁਖਰਜੀ (7)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕੰਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ *ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਬੰਬੇ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਹਸਪਤਾਲ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਭਾ, ਆਦਿ (8)* ਲਈ ਵੀ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਏ. ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗ ਦਾ ਗਠਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲੈਣ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਹੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਿੱਟ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਲੇਬਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਵੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁਖ

ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, --- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਟੈਕਾਂਵਾਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, -- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1959 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1448.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) -- ਆਰਟੀਕਲ 14-ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪੇਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ- ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਨ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ(ਫਿਜੀਕਲ) ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਿੰਨਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਾਨਤਾ ਧਾਰਾ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਣ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, (i) ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸਮੂਹਿਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਇਹ ਕਿ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਵਿਧਾਨਕ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ . ਇਹ ਲੇਖ ਸਿਰਫ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗਠਜੋੜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਪੇਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ੇ- ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ।

ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਪੀ. ਗੁਪਤਾ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਵਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 8 ਜੂਨ, 1959, ਸ੍ਰੀ ਏ.ਪੀ. ਚੌਧਰੀ, ਸਬ ਜੱਜ IV ਕਲਾਸ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਾਗਤ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ।

ਜੇ.ਐਨ. ਸੇਠ ਅਤੇ ਆਈ.ਕੇ. ਮਹਿਤਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਵਾਈ.ਪੀ. ਗਾਂਧੀ ਅਤੇ ਏ.ਐਲ. ਬਾਹਰੀ ਲਈ ਵੀ.ਪੀ. ਗਾਂਧੀ, ਐਡਵੋ-ਕੈਟਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸੂਟ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

90 ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਟੈਂਕਾਵਾਲੀ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 3 ਮਾਰਚ, 1945 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰ: 71-ਸੀ/45/11687, ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 54 'ਤੇ 25 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ, ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 55 ਤੋਂ 90 ਤੱਕ 15 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ (ਪੀ.9 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰੋ) ਦਰ 'ਤੇ ਕਿੱਤਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਕਾਰ, ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਮਈ, 1958 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ ਟੈਕਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਇਪਗਨਡ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

"ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਵਿਭਾਗ, ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਖੇਤਰ,

3 ਮਾਰਚ, 1945 ਈ.

ਨੰ: 71-ਸੀ/45/11687-ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 242 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1945 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਟਿੱਕਾਂਵਾਲੀ ਦੇ ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ; ਹੇਠਾਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ: -

ਟੈਕਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ

ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਕਾਲਮ 3 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਲਮ 2 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ:-

(ਏ) ਟੈਕਸ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ "ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ" ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ
ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ

(ਬੀ) ਟੈਕਸ ਹਰ ਸਾਲ ਅਪ੍ਰੈਲ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

ਐਸ. ਨੰਬਰ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ

ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ।

ਆਰ.ਐਸ. ਏ.ਪੀ.

1. ਅਨਾਜ, ਕੱਪੜਾ, ਤੇਲ, ਘਿਓ, ਸ਼ੱਕਰ, ਗੁੜ; ਸ਼ੇਕਰ, ਆਟਾ,
ਜਾਂ ਮੀਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਆਟਾ ਚੱਕੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਮਾਚਿਸ ਡਿਪੂ, ਜਾਂ

ਰੁ. 25-0-0

ਚਾਹ ਡਿਪੂ, ਹੋਟਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਹਲਵਾਈ, ਭੂਸਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ,

ਸਿਗਰੇਟ ਅਤੇ ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਲਣ, ਕੋਲਾ ਕੋਲਾ ਜਾਂ ਦੁੱਧ

ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਈਕਲ ਡੀਲਰ, ਕਸਾਈ,

ਭੇਡਾਂ ਜਾਂ ਬੱਕਰੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਵਪਾਰੀ, ਤੰਬਾਕੂ ਵੇਚਣ

ਵਾਲਾ, ਮਾਚਿਸ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਤੇਲ ਜਾਂ ਪੈਟਰੋਲ,

ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਭੱਠੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਹੱਡੀਆਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਚਮੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰੀ,

ਜਾਂ ਡੇਅਰੀ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਰੁ. 15-0-0

2. ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਰੁਣ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 242 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਹਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਰਗੀਕਰਨ ਆਪਹੁਦਰਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ *ਮੁਹੰਮਦ ਹਨੀਫ਼ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਰਾਜ ਆਦਿ (1)*; ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਏ ਦੂਸਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ *ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਕਾਹਨ ਚੰਦ ਆਦਿ*, 1955 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 614, ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 17 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਏ ਉਸ ਕੇਸ ਤੇ ਵੀ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 (6) ਦੇ ਤਹਿਤ *ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ* ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਲਾਨਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੈਮਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪੈਮਾਨਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਈ ਅਮਰੀਕੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੈਮਾਨੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਮਾਨਾ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:

ਅਮਰੁਨਿਸਾ ਬੇਗਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਿਬੂਦ ਬੇਗਮ, ਆਦਿ (2), ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਫਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ, ਆਦਿ (3), ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ . ਬਨਾਮ ਰਾਓ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (4), ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਬਨਾਮ. ਸ੍ਰੀ ਜਸਟਿਸ ਐਸ. ਆਰ. ਤੇਂਡੋਲਕਰ (5), ਵੈਸਟਰਨ ਇੰਡੀਆ, ਥੀਏਟਰਸ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ (6) ਅਤੇ ਕੁਨਨਾਥ ਥਥੁਨੀ ਮੋਪੀਲ ਨਾਇਰ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (7)।

ਆਰਟੀਕਲ 14, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਫਿਜ਼ਿਕਲੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਭਿੰਨਤਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ, ਮਨੁੱਖੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੰਤ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਾਨਤਾ ਧਾਰਾ, ਇਸਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਣ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, (i) ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸਮੂਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗਠਜੋੜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਪੇਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੱਥ ਵਿੱਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਣ ਪੇਸ਼ੇ-ਅਧਾਰਿਤ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਣੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੇਠ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀ - ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬਰੈਕਟ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਆਟਾ ਚੱਕੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਸਤ ਸਿਗਰਟ ਅਤੇ ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿੱਤੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਵੱਖੇ-ਵੱਖਰੇ ਵਪਾਰਾਂ, ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ

ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਥੋਪਣ। ਵਪਾਰਾਂ, ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਲਿੰਗਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਅੰਤਰੀਵ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ, ਆਦਿ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਹੈ। ਸਿਰਫ 25 ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਉੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 25 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 15 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਆਮਦਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ। ਅਸਲ ਆਮਦਨੀ ਟੈਸਟ ਪੇਸ਼ੇ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਥਾਨਕ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਮਾਲੀਆ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਵਪਾਰਾਂ, ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗਾਂ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਕੇ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਹਨ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੋ ਟੈਕਸ ਉਪਾਅ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਚੇਤ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਕਾਹਨ ਚੰਦ ਦੇ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲਸੈ, ਸੀ. ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ ਭੱਲਾ, --- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 5.

ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)-ਐਸ. 48 (1)(ਬੀ) - "ਅਗਲਾ ਆਰਡਰ" -
ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ, ਕਿਸਤਾਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੇ ਕਰਨ ਦਾ
ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਕੀ "ਅਗਲੇ ਆਦੇਸ਼" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1959 ਪੰਜ. 169- ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959 ਪੰਜ. 34.

(2) ਐਲ.ਆਰ (1909) 1 ਕੇ.ਬੀ. 310

(3) (1922-23) 39 .ਟੀ. ਐਲ.ਆਰ 128

(4) ਐਲ.ਆਰ (1923) 2 ਕੇ.ਬੀ. 193

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਐਸ.ਸੀ. 1006

(6) (1962) 2 ਐੱਸ.ਸੀ.ਏ. 587

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 58.

(8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਐਸ.ਸੀ. 610.

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ 731

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 91.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 190,

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 297.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ, 1958 ਐਸ.ਸੀ 538.

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959 ਐਸ.ਸੀ. 582.

(7) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 552,

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।